

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **EL RANCHO a.s.**, se sídlem Hanusova 347/16, Praha 4, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2006, č. j. FŘ - 14185/14/06 a ze dne 9. 10. 2006, č. j. FŘ - 14464/14/06, ve věci správního poplatku, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2008, č. j. 10 Ca 383/2006 - 191,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč k rukám jeho zástupce do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zrušena jeho rozhodnutí ze dne 2. 10. 2006, č. j. FŘ - 14185/14/06, a rozhodnutí ze dne 9. 10. 2006, č. j. FŘ - 14464/14/06, ve věci správního poplatku, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Těmito rozhodnutími zamítnul stěžovatel odvolání žalobce (dále též „účastník řízení“) proti platebnímu výměru na správní poplatek vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 ze dne 15. 5. 2006, č. j. FÚ 1 - 71/1100/06/Vod, kterým byla žalobci vyměřena povinnost zaplatit správní poplatek ve výši 4 382 228 Kč a dále proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 ze dne

15. 5. 2006, č. j. FÚ 1 - 71/1099/06/Vod, kterým byla žalobci vyměřena povinnost zaplatit správní poplatek ve výši 28 108 413 Kč.

Městský soud po podrobné rekapitulaci skutkového stavu v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že v otázce výkladu a aplikace ustanovení § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, účinného od 16. 1. 2005 (dále také „nový zákon o správních poplatcích“), nevidí důvod odchýlit se od konstantní judikatury městského soudu, která byla potvrzena i rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to tak, že předmětem poplatku za povolení provozování ostatních sázkových her za každý rok podle položky 20 písm. d) zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích (dále jen „starý zákon o správních poplatcích“), resp. za vydání povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) je trvání povolení v každém kalendářním roce a základem poplatku je rozdíl mezi přijatými sázkami a vyplacenými výhrami za kalendářní rok. Fakticky tak předmětem poplatku není vlastní úkon či činnost správního orgánu (vydání povolení), jako je tomu u ostatních správních poplatků, ale provozování loterie či jiné hry. Skutečností rozhodnou pro použití nové či dřívější právní úpravy je pak okamžik zahájení poplatkového a nikoliv povolovacího řízení. Poplatkové řízení je zahájeno předložením vyúčtování podle ustanovení § 28 zákona o loteriích za konkrétní rok. Účastník řízení předložil vyúčtování podle § 28 zákona o loteriích za rok 2005 v únoru 2006, poplatek tedy měl být vyměřen podle úpravy nového zákona o správních poplatcích, který nabyl účinnosti dne 16. 1. 2005. Dále uvedl, že poplatek je nutno vždy vyměřit za určitou povolenou hru (druh nebo typ hry) bez ohledu na to, kolik povolení bylo poplatníku vydáno, neboť způsob výběru závislý na počtu vydaných povolení by znamenal libovůli a rozpor s ústavním pořádkem, když by se výše poplatku odvíjela od skutečnosti, zda správní orgán vydal více povolení k provozování konkrétní hry, anebo vydal povolení jedno, které následně rozšiřoval i na další provozovny. K namítané nicotnosti vydaných platebních výměrů městský soud uvedl, že chybějící základ poplatku není natolik intenzivní vadou, která by mohla vést k nicotnosti napadených platebních výměrů.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel námitky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), t. j. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel namítá nesprávný výklad předmětu poplatku loterií a jiných podobných her v položce 21 sazebníku k zákonu o správních poplatcích (dále jen „sazebník“). Uvádí, že sazebník obsahuje předměty poplatků podle § 2 a § 4 zákona o správních poplatcích. Předmětem poplatku podle položky 21 písm. a) a c) sazebníku je úkon správního orgánu – vydání povolení, a nikoliv trvání povolení dané hry v každém kalendářním roce. Podle položky 21 písm. b) a d) sazebníku se za vydání povolení k provozování loterií uvedených v § 2 a § 50 odst. 3 zákona o loteriích vyměřuje každý rok 10% správní poplatek, u písm. b) se spodním limitem 1500 Kč a horním limitem 10 milionů Kč, u písm. d) pak pouze se spodním limitem 1500 Kč. Výklad městského soudu v otázce předmětu poplatku neobstojí v situaci, kdy by provozovatel loterie vlastnící jedno či více platných povolení v příslušném kalendářním roce loterii neprovozoval. Pak by se předmět poplatku nemohl odvíjet od rozdílu mezi vsazenými a vyplacenými částkami, neboť by předmětem

poplatku pak bylo „neprovozování loterie“. Proto se předmět poplatku odvíjí od úkonu správního orgánu, tedy vydání povolení a nikoliv trvání povolené hry v každém kalendářním roce.

Stěžovatel dále namítá nesprávný výklad základu poplatku a nesprávné použití definice výtěžku v rozhodnutí městského soudu. Základem poplatku podle poznámky č. 2 u položky 21 sazebníku je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o správních poplatcích a položky 21 sazebníku se základ podle poznámky č. 2 k položce 21 sazebníku vztahuje na všechna jednotlivá zpoplatňovaná povolení. Zákon o správních poplatcích jej v položce 21 sazebníku ani v poznámce č. 2 nezná. Výtěžek tak, jak je definovaný v § 4 odst. 3 zákona o loteriích není kategorií sloužící k vyměření správního poplatku podle zákona o správních poplatcích.

Hodnocení důvodové zprávy k zákonu o správních poplatcích městským soudem považuje stěžovatel za nesprávné. Tvrdí, že městský soud pouze odkázal na termín „daňový charakter“ poplatku bez jakéhokoliv vysvětlení jeho vztahu k předmětnému poplatku a předchozí větě důvodové zprávy, která zní „*předměty poplatků se nemění oproti stávající úpravě*“. Pak by městský soud musel konstatovat, že pojem daňový charakter se vztahuje k procentním sazbám poplatku nikoliv k předmětu poplatku. Městský soud pro právní konstrukci svého výkladu o předmětu poplatku nekomplexně a tudíž neobjektivně vyhodnotil stanovisko autora zákona o správních poplatcích a důvodovou zprávu k tomuto zákonu. Ve stanovisku Ministerstva financí k položce 21 sazebníku ze dne 14. 6. 2005, č. j. 53/50734/2005-534, je konstatováno, že „*předmětem poplatku je, ale i bylo, každé jednotlivé povolení hry (loterie) vydané podle zákona o loteriích*“. Proto městský soud nesprávně vyhodnotil předložené listinné důkazy tak, že za předmět poplatku označil dobu trvání platnosti povolení a nikoliv úkon správního orgánu – vydání povolení. Analýza zákonných ustanovení a listinných důkazů přesvědčivě potvrzuje, že předmětem poplatku je každé jednotlivé povolení loterie vydané podle zákona o loteriích.

Městský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil i povinnost uvádět základ poplatku v platebním výměru na správní poplatek, pokud dospěl k závěru, že bylo porušeno ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Autor zákona (Ministerstvo financí) vypracoval tiskopisy platebních výměrů tak, jak mu to uložil zákon o správě daní a poplatků. Tiskopis 255451 Mfin 5451 – vzor č. 7 používají správní orgány vyměřující procentní správní poplatky podle položky 21, 47 a 48 sazebníku. U všech položek je předmětem správního poplatku úkon, proto nemůže být v tiskopise uveden základ poplatku. Na tuto otázku městský soud nesprávně aplikoval ustanovení zákona o loteriích. Správní úřad provádí dvojí řízení, t. j. řízení povolovací podle zákona o loteriích a řízení poplatkové podle zákona o správních poplatcích. Na vyměření správního poplatku se zákon o loteriích nevztahuje, proto stěžovatel nemohl mít rozdílný výklad zákona o loteriích.

S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu v plném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2009 stěžovatel rozvedl příklad označený v kasační stížnosti jako námitka č. 3 a to tak, že podle stanoviska autora zákona o správních poplatcích má správce daně za každé povolení (jeho vydání) vyměřit správní poplatek, a to i za situace, kdy účastník řízení nezahrne některá povolení do pravidelného ročního vyúčtování z toho důvodu, že je k provozování v daném roce nevyužil. Za takové situace má dle stanoviska autora zákona o správních poplatcích správce daně vyměřit poplatek za každé vydané povolení, a to za použití spodního limitu ve výši 1500 Kč. Stěžovatel opět poukazuje na to, že dle stanoviska autora zákona je předmětem poplatku každé jednotlivé povolení (vydané na základě žádosti účastníka řízení) a nikoliv jeho obsah (trvání povolení).

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky městským soudem v otázce předmětu správního poplatku a požadavku na uvedení základu poplatku ve správním rozhodnutí a tedy již upustil od nesprávného výkladu ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích na základě kterého dovozoval, že v posuzovaném případě mělo být při vyměření správního poplatku postupováno podle dřívější právní úpravy. Dále uvádí, že argumentace a důvody, o která opřel stěžovatel svá tvrzení v kasační stížnosti nemají oporu v platné právní úpravě a jsou ve zjevném rozporu s aktuální judikaturou správních soudů v čele s Nejvyšším správním soudem, zejména s rozsudkem ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 – 139, a jemu předcházejícími (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Argumentaci stěžovatele hodnotí jako zjevně účelovou a poukazuje na předchozí postup správního orgánu při vyměřování poplatku zejména v letech 2003 a 2004, kdy správní orgán vykládal předmět správního poplatku stejně jako účastník řízení. Domnívá se, že změna postupu správního orgánu byla zjevně účelová patrně s cílem obejít stanovenou maximální hranici správního poplatku ve výši 10 milionů Kč. K namítanému právnímu názoru Ministerstva financí účastník řízení uvádí, že vycházelo z nedůkladné analýzy právní úpravy a bylo následně překonáno výše uvedenou judikaturou.

K otázce chybějícího vyměřovacího základu v platebním výměru uvádí, že obsahové náležitosti správních rozhodnutí jsou dány zákonem a nikoliv tiskopisem vydaným správním orgánem. Základ pro vyměření správního poplatku je obligatorní obsahovou náležitostí příslušného správního rozhodnutí ve smyslu § 32 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, který se v případě vyměřování správních poplatků použije subsidiárně.

V doplňujícím vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 8. 2009 doložil účastník řízení na podporu svých tvrzení kopii Metodického návrhu pro vyměřování správních poplatků z provozování loterií a jiných podobných her povolených podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, vydaného Ministerstvem financí dne 1. 6. 2009.

V dalším doplňujícím vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 10. 2009 doložil účastník řízení kopii Platebního výměru Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 12. 10. 2009, č. j. FÚ 1 - 71/2332/09/Br., kterým mu byl vyměřen jeden správní poplatek v maximální zákonné výši 10 milionů Kč dle položky 21 písm. b) Sazebníku, a to již bez ohledu na počet povolení vydaných k provozování jedné a téže sázkové hry.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a za stěžovatele jedná osoba s právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu uplatněných námitek v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že účastníku řízení bylo Ministerstvem financí vydáno podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích celkem 172 povolení k provozování sázkové hry na zařízení American Roulette. V 127 případech bylo řízení o vydání těchto povolení zahájeno za účinnosti starého zákona o správních poplatcích, t. j. do 16. 1. 2005, u zbylých 45 povolení pak bylo řízení o jejich vydání zahájeno již za účinnosti nového zákona o správních poplatcích, t. j. po 16. 1. 2005. V souladu s povinností stanovenou ustanovením § 28 odst. 1 zákona o loteriích předložil účastník řízení příslušnému správnímu orgánu (Finančnímu úřadu pro Prahu 1) dne 27. 2. 2006 vyúčtování z provozu zařízení American Roulette za všech 172 povolení v roce 2005. Správní orgán následně vydal dne 15. 5. 2006 dva souhrnné platební výměry, a to č. j. FÚ 1 - 71/1099/06/Vod. na částku 28 108 413 Kč pro povolení vydaná do 16. 1. 2005 a dále pak platební výměr č. j. FÚ 1 - 171/1100/06/Vod. na částku 4 382 228 Kč za zbývajících 45 povolení vydaných po dni 16. 1. 2005. Proti těmto platebním výměrům podal účastník řízení odvolání, která žalovaný rozhodnutím č. j. FŘ - 14464/14/06 ze dne 9. 10. 2006 a rozhodnutím č. j. FŘ - 14184/14/06 ze dne 2. 10. 2006 zamítnul.

Právní úprava problematiky povolování loterií a jiných podobných her, které nejsou v části první až čtvrté zákona o loteriích upraveny, se opírá o ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, dle něhož může Ministerstvo financí (dále jen „ministerstvo“) takovou hru či loterii povolit s tím, že v povolení budou podrobně stanoveny všechny podmínky provozování takové hry či loterie. Ostatní ustanovení zákona o loteriích se v takovém případě použijí přiměřeně. Dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích pak ministerstvo povolení vydá, jestliže provozování takové hry či loterie splňuje požadavky uvedené v tomto ustanovení. Ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích stanoví, že za vydání povolení k provozování loterie či jiné podobné hry se platí správní poplatek, a to dle zvláštního předpisu, t. j. zákona o správních poplatcích. Zákon o loteriích v ustanovení § 28 pak provozovateli loterie či jiné podobné hry stanoví povinnost předložení každoročního vyúčtování, a to včetně propočtu správního poplatku dle úpravy v zákoně o správních poplatcích. Dle ustanovení § 28 odst. 2 zákona o loteriích se procesní postupy spojené s tímto vyúčtováním řídí zvláštním předpisem, zákonem o správě daní a poplatků.

K první námitce stěžovatele, že městský soud ve svém rozhodnutí nesprávně vyložil předmět poplatku u loterií a jiných podobných her Nejvyšší správní soud uvádí, že otázka předmětu tohoto poplatku byla již řešena i v jiných řízeních před tímto soudem. Obecně je předmět poplatků definován v § 2 zákona o správních poplatcích jako „*správní řízení upravené zvláštním právním předpisem a další činnost správního úřadu související s výkonem státní správy (dále jen „úkon“)*“. Jednotlivé zpoplatněné úkony jsou pak uvedeny v sazebníku, který tvoří přílohu tohoto zákona. Položka 21 písm. b) sazebníku zní: „*Povolování loterií a jiných podobných her podle zákona č. 202/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů....b) Vydání povolení číselné loterie podle ... nebo loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona za každý rok 10 %, nejméně 1 500 Kč, nejvýše Kč 10 000 000*“, přičemž poznámka č. 2 k této položce stanoví, že: „*Základem poplatku podle písmen b) a d) této položky je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím*“. Nejvyšší správní soud si je vědom interpretačních a aplikačních potíží, které způsobuje nesystematické zařazení tohoto poplatku do zákona o správních poplatcích, ačkoliv se svým charakterem od ostatních poplatků liší. Stanovil-li zákonodárce formulací „*za každý rok*“ ve spojení s textem uvedeným v poznámce 2, že předmětný poplatek je pravidelnou, každoroční platbou poplatníka, jejíž výše se odvíjí od vyúčtování za každý rok a její výši tedy nelze bez vyúčtování za příslušný rok určit, je zřejmé, že jde o poplatek za provozování loterie či jiné podobné hry za každý jednotlivý rok. Poplatek se neodvíjí od úkonu správního orgánu, ale od skutečnosti, že loterie či jiná podobná hra byla v daném roce provozována a provozovatel měl z této činnosti zisk. Stejný právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud například již v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Afs 195/2007 - 120, nebo rozsudku ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 - 139. Ze zákonné dikce je srozumitelný způsob výpočtu poplatku jako procentní částky ze základu, kterým je rozdíl mezi vsazenými částkami a částkou vyplacenou sázejícím. Skutečným předmětem poplatku je tak reálné provozování loterie či jiné podobné hry, výše poplatku za každý rok je pak přímo úměrná výši základu poplatku, která se každým rokem liší. Názor stěžovatele, že se jedná o poplatek za vydání povolení, jako úkonu správního orgánu (§ 2 zákona o správních poplatcích) je na základě výše uvedeného nutné odmítnout.

Názor stěžovatele, dle něhož předmětem zpoplatnění má být nikoliv celá hra, ale každé povolení zvlášť, nelze přijmout. Povolení pro provozování loterie či jiné obdobné hry je správním orgánem vydáváno v souladu s ustanoveními zákona o loteriích. Podle ustanovení § 4 odst. 1 uvedeného zákona je možné loterie a jiné podobné hry provozovat pouze na základě vydaného povolení bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je tato hra provozována. Povinnost opatřit si povolení na každý jednotlivý přístroj či provozovnu zvlášť ze zákona nevyplývá. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 - 139, v praxi navíc dochází i k tomu, že některým subjektům je na konkrétní loterii či hru vydáváno několik povolení, a to podle počtu nahlášených provozoven, u jiných subjektů je tato situace řešena formou rozšiřování stávajícího povolení o další provozovny. Na tuto praxi poukazyval i účastník řízení v žalobě. Výše konečného poplatku však nemůže být závislá na libovůli správního orgánu. V případě, že by poplatek byl počítán z každého povolení zvlášť, byl by poplatník v souhrnu povinen uhradit i částku převyšující zákonem stanovenou maximální hranici správního poplatku ve výši 10 milionů Kč, zatímco poplatník vlastníci pouze jedno souhrnné povolení by byl „chráněn“ zákonem stanoveným limitem.

Položku 21 sazebníku je nutné vykládat tak, že předmětem poplatku je hra samotná bez ohledu na to, kolik povolení k jejímu provozování bylo poplatníkovi správním orgánem vydáno. Odlišný výklad by ve svém důsledku mohl vést k porušení ústavních práv zakotvených v čl. 11 odst. 5 Listiny ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy, jak bylo podrobně rozvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008 - 139.

K námitce stěžovatele, dle níž městský soud v rozsudku nesprávně používá definici pojmu „výtěžek“ kasační soud uvádí, že z věty: „*Je-li tedy předmětem poplatku trvání povolení loterie nebo jiné podobné hry v každém kalendářním roce, pak základ daného poplatku musí být odvozen z ročního výtěžku této povolené hry v každém kalendářním roce, jako takové, bez ohledu na to, zda k povolení této hry došlo jedním, či několika správními akty.*“ je zřejmé, že městský soud použil pojem „výtěžek“ v obecném slovním smyslu nikoli ve smyslu legislativní zkratky dle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Z odůvodnění napadeného rozsudku je na víc zcela nepochybné, že městskému soudu je zcela zřejmé, že základem posuzovaného poplatku je rozdíl mezi vsazenými částkami a vyplacenými výhrami (viz např. strana 9, 12 či 13 napadeného rozsudku). Námitku proto považuje kasační soud za zavádějící, nemající oporu v odůvodnění napadeného rozsudku.

V souvislosti s námitkou stěžovatele týkající se nesprávné interpretace důvodové zprávy k zákonu o správních poplatcích ohledně předmětu poplatku kasační soud uvádí, že původní vládní návrh nového zákona o správních poplatcích žádné změny v sazbách poplatků týkajících se zpoplatnění loterií či her podle zákona o loteriích a jiných podobných hrách nezamýšlel. K výrazným změnám navrhované úpravy, kdy maximální limit ve výši 10 mil Kč původně platící pouze pro povolení loterie nebo okamžité loterie anebo tomboly [položka č. 20 písm. a) sazebníku správních poplatků] a povolení číselné loterie nebo sázkové hry za každý rok [položka č. 20 písm. b) sazebníku správních poplatků], byl značně rozšířen až v průběhu legislativního procesu na základě poslanecké iniciativy (srovnej rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Afs 195/2007 - 120). Proto si při hodnocení důvodové zprávy vypracované zpracovatelem zákona je třeba uvědomit, že tato zpráva se vztahuje k původní verzi návrhu zákona, nikoli k výslednému textu zákona, jež je ovlivněn množstvím poslaneckých či senátorských iniciativ. Způsob zpoplatnění, ať už jde o výklad přechodných ustanovení zákona o správních poplatcích či o předmět poplatku z hlediska počtu povolení vydávaných pro jednotlivé provozovny stejného provozovatele se tak stal významným až v důsledku přijetí výsledného zákonného textu a v tomto smyslu kasační soud také vnímá stanovisko Ministerstva financí č. j. 53/50734/2005 - 534, které se zde uvedeným výkladem snaží dopady shora popsaného legislativního procesu zmírnit. Z odůvodnění tohoto rozsudku je však zřejmé, že zvolený výklad není udržitelný.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nesprávného posouzení náležitostí platebního výměru. Zákon o správních poplatcích v ustanovení § 9 uvádí, že pro řízení ve věci poplatků se užije právní předpis upravující správu daní, tedy zákon o správě daní a poplatků, nestanoví-li zákon jinak. Dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o správních poplatcích se procentní poplatky vyměřují platebním výměrem se splatností 15 dnů. Platební výměr musí obsahovat minimálně základní náležitosti rozhodnutí

stanovené § 32 zákona o správě daní a poplatků, další skutečnosti pak v případě, že to stanoví zákon či jsou nezbytné pro jeho určitost. Pro vyměření poplatku dle zákona o správních poplatcích se subsidiárně použije ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků, dle něhož má správce daně podle výsledků vyměřovacího řízení stanovit základ daně, v posuzovaném případě základ poplatku. Skutečnost, že tiskopisy platebních výměrů vydávané Ministerstvem financí tyto údaje či kolonky neobsahují však neznamená, že tuto povinnost správní orgán při vyměření poplatku nemá. Naopak dle výše uvedených ustanovení zákona o správě daní a poplatků je povinen právní orgán vyměřující poplatek základ poplatku stanovit.

S ohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil vzniklé náklady účastníka řízení, spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti včetně jejich doplnění. V souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 13 odst. 3 a § 14a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 2880 Kč vč. 20 % DPH (1 úkon právní služby ve výši 2100 Kč, náhrada hotových výdajů na 1 úkon právní služby ve výši 300 Kč a DPH 20 % ve výši 480 Kč). Uvedenou částku je stěžovatel povinen uhradit zástupci účastníka řízení, Mgr. Aleši Smetankovi, advokátu se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu